



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 208/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť občianskeho združenia S., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. T., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12 Co 170/2009, 12 Co 171/2009 z 9. novembra 2010 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť občianskeho združenia S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2011 doručená sťažnosť občianskeho združenia S. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 170/2009, 12 Co 171/2009 z 9. novembra 2010.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že „... *Sťažovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 24. 7. 2007 domáhal na Okresnom súde Bratislava V uhradenia istiny vo výške 240.780,02 € (7.253.739,- Sk) spolu s príslušenstvom voči žalovanému D., s.r.o. ... B. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 16/08-304 zo dňa 20. 4. 2009 žalobu zamietol. Sťažovateľ ako žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie a Krajský súd... 9. 11. 2010 vydal... rozsudok č. k. 12 Co/170/2009-595, 12 Co/171/2009, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil...“.*

3. *Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «V hore uvedenom súdnom konaní sa sťažovateľ ako organizácia kolektívnej správy domáhal od prevádzkovateľa retransmisie uhradenia primeranej odmeny za používanie zvukovo-obrazových záznamov (ďalej len „ZOZ“) v káblovej retransmisii za obdobie 1. 7. 2004 až 30. 6. 2007 v celkovej výške 240.780,02 € (7.253.739,- Sk) spolu s príslušenstvom.*

*Sťažovateľ má udelené oprávnenie č. 4/2005 na výkon kolektívnej správy majetkových práv výrobcov ZOZ v oblasti káblovej retransmisie nimi vyrobených ZOZ od Ministerstva kultúry Slovenskej republiky. Sťažovateľ vykonáva v zmysle ust. § 78 a nasl. zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej len „Autorský zákon“ alebo „AZ“) kolektívnu správu majetkových práv výrobcov ZOZ na základe vyššie uvedeného oprávnenia a uzatvorených zmlúv o zastupovaní. Prostredníctvom zmlúv zastupuje slovenských výrobcov resp. nositeľov práv k ZOZ, ktorí sú výrobcami hraných, dokumentárnych, animovaných a iných kinematografických ZOZ. Zároveň na základe bilaterálnej zmluvy - dohody o spolupráci uzatvorenej so spoločnosťou A., zastupuje sťažovateľ zahraničných výrobcov ZOZ. A. je neštátna a nezisková*

*organizácia, so sídlom v Ž., Švajčiarsko, ktorá zastupuje práva producentov z celého sveta, a to predovšetkým v oblasti káblovej retransmisie... Máme za to, že rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne, odôvodnenie rozsudku je (zrejme nie je, pozn.) dostatočne a logicky odôvodnené, nemožno z neho vyvodiť, z čoho odvolací súd vyvodil svoj právny záver...»*

4. Po následnom polemizovaní s právnym názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení jeho odvolacieho rozhodnutia o interpretácii a aplikácii niektorých ustanovení «*zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej len „autorský zákon“ alebo „AZ“)*», po objasňovaní svojho postavenia vo vzťahu *„k zastupovaniu práv producentov – výrobcov audiovizuálnych diel na území Slovenskej republiky... a zahraničí...“*, vyjadrení sa k *„doplnenému dokazovaniu stanoviskom organizácie S. a L.“* a namietaniu *„vážnej a podstatnej obsahovej zmeny odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu“*, ku ktorej došlo vydaním opravného uznesenia prvostupňovým súdom, ktorou sa krajský súd nezaoberal, sťažovateľ konštatoval, že *„Odvolací súd sa v rozhodnutí nevysporiadal s viacerými navrhnutými dôkazmi a skutočnosťami tvrdenými v odvolaní – napr. vzťah ust. § 84 AZ na dobrovoľnú kolektívnu správu, vzťah medzi pojmami výrobca ZOZ /výrobca audiovizuálneho diela/ producent, potreba autorizácie CD o použitých ZOZ, stanovisko MK SR zo dňa 12. 6. 2008. Odvolací súd sa obmedzil na konštatovanie, že skutočnosti tvrdené sťažovateľom neboli preukázané, akými úvahami však súd dospel k takémuto názoru, nie je z odôvodnenia rozhodnutia vôbec jasné.“*

5. Svoje faktické a právne závery (názory) sťažovateľ uzatvoril takto: *„Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozsudok Krajského súdu... č. k. 12 Co/170/2009-595, 12 Co/171/2009 zo dňa 9. 11. 2010 je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Súd sa väčšinou otázok podstatných pre meritórne rozhodnutie vôbec nezaoberal. Súd sa v rozsudku nevysporiadal s argumentáciou a námietkami sťažovateľa prednesených v rámci súdneho konania. Súd nevyjadril svoj právny názor k sťažovateľom predneseným skutkovým a právnym otázkam, ku ktorým bolo potrebné zaujať stanovisko v súvislosti s rozhodnutím vo veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné, pretože jeho jednotlivé časti si značne odporujú a je neúplné, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými relevantnými otázkami. Týmto postupom súdu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.“*

*Vyššie popísaným konaní súdu bolo taktiež spôsobené, že výrobcom ZOZ, ktorí sú zastúpení sťažovateľom, nebola v rozpore s ust. § 67 ods. 1 AZ uhradená od prevádzkovateľa retransmisie primeraná odmena za používanie ich ZOZ káblovou retransmisiou. Týmto bolo porušené majetkové právo sťažovateľa.*

*Rozsudkom Krajského súdu... č. k. 12 Co/170/2009-595, 12 Co/171/2009 zo dňa 9. 11. 2010 bolo porušené... základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a následne aj... základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... Rozhodnutie krajského súdu možno považovať za neodôvodnené a arbitrárne vyúsťujúce k porušeniu označených práv sťažovateľa... Sťažovateľ ako zástupca výrobcov ZOZ v dôsledku rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave nemôže realizovať svoje majetkové právo.“*

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „po vykonaní dokazovania vyniesol tento nález:

*1. Základné právo S. ... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 12 Co/170/2009-595, 12 Co/171/2009 zo dňa 9. 11. 2010 porušené bolo.*

*2. Rozsudok Krajského súdu... č. k. 12 Co/170/2009-595, 12 Co/171/2009 zo dňa 9. 11. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.*

*S. priznáva náhradu trov konania, ktoré je Krajský súd... povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. A. T... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 12 Co 170/2009, 12 Co 171/2009 z 9. novembra 2010.

## **II.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru**

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

11. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v postupe krajského súdu v odvolacom konaní („... *odvolací súd sa... nevysporiadal s viacerými navrhnutými dôkazmi a skutočnosťami...*“), v nedostatočnom odôvodnení jeho rozhodnutia a vyslovených právnych názoroch, „*súd nevyjadril svoj právny názor k predmetným skutkovým a právnym otázkam*“; *v dôsledku toho považuje sťažovateľ rozhodnutie odvolacieho súdu za „zmätočné... neodôvodnené a arbitrárne...“ (pozri tiež bod 5).*

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba

posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 12 Co 170/2009, 12 Co 171/2009 z 9. novembra 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

14. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol: *«Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na zmenu a ani na zrušenie napadnutého rozhodnutia.*

*Na odvolacom pojednávaní dňa 5. 10. 2010 právna zástupkyňa navrhovateľa zotrvala na názore, že výrobcovia audiovizuálnych diel (ďalej len „AD“) sú súčasne aj výrobcami zvukovo-obrazových záznamov (ďalej len „ZOZ“). Každé AD je súčasne aj zaznamenané zvukom a záznamom, teda je ZOZ, ale nie každý ZOZ je súčasne aj AD. Pokiaľ má navrhovateľ uzavretú zmluvu s firmou A., ktorá spravuje práva zahraničných výrobcov AD, súčasne spravuje aj práva výrobcov ZOZ. Z toho dovodzuje aj svoju aktívnu legitimáciu v tomto spore.*

*Právna zástupkyňa odporcu uviedla, že ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby, je skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal použitie žiadneho ZOZ odporcom v rozhodnom období, čo je podmienkou priznania primeranej odmeny. Taktiež zdôraznila, že pri ZOZ ide o dobrovoľnú kolektívnu správu, kedy sa sám výrobca ZOZ môže rozhodnúť, či sa dá zastúpiť a ak áno, kým. Poukázala aj na to, že pri nahliadnutí do oprávnení ministerstva kultúry (MK) pre navrhovateľa a pre spoločnosť S. zistiteľné, že sú úplne zhodné a že ich oprávňujú na kolektívnu správu práv z káblovej retransmisie ZOZ. Pokiaľ ide o ustanovenie § 84 Autorského zákona (AZ), z jeho aplikácií je podstatné, že navrhovateľ musí preukázať svoju zmluvnú základňu tak, ako to vyplýva aj z oprávnenia MK, čiže konkrétne zmluvy a ich rozsah s výrobcami ZOZ. Pokiaľ ide o zmluvu navrhovateľa so spoločnosťou A. táto nemôže byť podkladom pre aktívnu legitimáciu navrhovateľa v spore, pretože predmetná zmluva neobsahuje pojem ZOZ, ale len AD. Žiadne ustanovenie tejto zmluvy neopravňuje*

navrhovateľa na zastupovanie práv výrobcov ZOZ a nárok na primeranú odmenu. Navyše zahraniční výrobcovia ZOZ neboli v rozhodnom období na území SR chránení, a pokiaľ by aj bol použitý ich ZOZ, nevznikol by výrobcovi nárok na primeranú odmenu, a teda ani ich správcom. Zástupkyňa navrhovateľa predložila oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv s rovnakým predmetom ako navrhovateľ pre organizáciu A. zo dňa 24. 11. 2009, pričom z vyjadrenia MK zo 14. 10. 2009 vyplýva, že táto organizácia vykonáva kolektívnu správu pre rovnakých výrobcov ZOZ ako spoločnosť navrhovateľa. Taktiež poukázala na to, že rozhodnutím MK boli navrhovateľovi uložené, tri pokuty, pričom z jeho obsahu je zrejmé, že navrhovateľovi vznikli oprávnenia len zo šírenia diel a nie ZOZ. Aj keď toto rozhodnutie MK bolo na základe rozkladu navrhovateľa zrušené, stalo sa tak len z procesných dôvodov a vo vecnej rovine sa s rozhodnutím minister stotožnil. Ďalším dôvodom, na zamietnutie žaloby je tak skutočnosť, že navrhovateľ svojim zmluvným partnerom nepreukázal, aké ZOZ odporca v rozhodnom období použil.

Právna zástupkyňa navrhovateľa poukázala na to, že v priebehu konania predložila na CD nosiči zoznam zastupovaných výrobcov, zoznam odvysielaných diel a za apríl 2006 predložila aj výpis programových služieb, v ktorých boli odvysielané konkrétne ZOZ a požiadali odporcu, aby preukázal, akým spôsobom vyporiadal ich použitie. Navrhovateľ v priebehu konania preukázal že jeden z výrobcov, ktorého zastupuje, je S., ktorý spravuje práva všetkých filmov, ktoré boli vyrobené na Slovensku do roku 1991.

Odporca podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 29. 9. 2010 predložil potvrdenie o tom, že v plnom rozsahu ako člen A. uhradil spoločnú odmenu za káblovú retransmisiu všetkých predmetov ochrany na účet S. Táto spoločná odmena bola platená na základe Hromadnej zmluvy uzavretej medzi S., L., O., S. a odporcom dňa 7. 10. 2003 (príloha č. 3 doplnujúceho vyjadrenia z 13. 3. 2008). Spoločná odmena zahŕňala aj primeranú odmenu za káblovú retransmisiu všetkých zvukovo-obrazových záznamov (ZOZ), nielen tých, ktoré zastupoval S. Toto bolo potvrdené aj stanoviskom S. Zároveň odporca poukázal aj na to, že navrhovateľ žaluje S. v konaní pred OS Bratislava II o vydanie tej časti spoločnej odmeny, ktorú S. počnúc rokom 2002 vybral od káblových operátorov v spoločnom výbere za ZOZ, teda od S. žiada to isté plnenie ako od odporcu v tomto konaní.

K tomuto podaniu odporcu sa navrhovateľ písomne vyjadril podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 4. 11. 2010. Podľa stanoviska S. prevádzkovateľa retransmisie

*platili primeranú odmenu prostredníctvom S. za používanie všetkých ZOZ v káblovej retransmisii, a to až do konca roka 2006. Priamo v Dohode o jednotnom uplatňovaní práv, ktorú uzatvorili organizácie kolektívnej správy S., L., O. a S., je uvedené, že S. zastupuje len výrobcov hudobných ZOZ (videoklipov). Taktiež je v čl. III. Dohody uvedené, že odmeny pre nositeľov práv k ZOZ, ktorí zatiaľ nevytvorili organizáciu kolektívnej správy práv, bude spravovať S. a po vzniku takejto organizácie jej ich bez zbytočného odkladu poskytne. Navrhovateľ ako organizácia kolektívnej správy vznikol v roku 2001. Od roku 2003 vyberá od jednotlivých prevádzkovateľov retransmisie primeranú odmenu za používanie ZOZ v retransmisii individuálne. Navrhovateľ nikdy nepoveril S., aby ho zastupovala a vyberala v jeho mene primerané odmeny. Preto nemôže, byť pravdivé tvrdenie odporcu, resp. tvrdenie S., že prostredníctvom spoločného výberu má vysporiadané práva výrobcov ZOZ audiovizuálnych diel (filmov), ktorých zastupuje navrhovateľ.*

*Na odvolacom pojednávaní dňa 9. 11. 2010 právna zástupkyňa odporcu predložila ďalšie rozhodnutie MK SR zo dňa 11. 10. 2010 o uložení pokút navrhovateľovi z dôvodu, že pri svojej činnosti porušuje autorské práva. Taktiež založila do spisu kópiu uznesenia o vznesení obvinenia štatutárneho zástupcu, navrhovateľa zo dňa 18. 8. 2010 v súvislosti s neoprávneným podnikaním navrhovateľa, ktoré sa týka predmetu činnosti navrhovateľa. Toto trestné oznámenie bolo začaté na podnet APKT.*

*Na základe takto zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd náležite zistil skutkový stav veci (§ 120 O. s. p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O. s. p.), na ktoré odôvodnenie poukazuje i odvolací súd (§ 219 ods. 2 O. s. p.).*

*V danom prípade možno základ sporu, ako aj podaného odvolania rozdeliť do niekoľkých skupín, s ktorými sa pri ich hodnotení, odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa.*

*Prvou spornou skutočnosťou bolo, či podľa § 84 Autorského zákona (ďalej len „AZ“) má navrhovateľ právo na primeranú odmenu za káblovú retransmisiiu ZOZ u všetkých výrobcov, u ktorí nevyklúčili kolektívnu správu v zmysle ustanovenia § 84 AZ. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že uvedené ustanovenie nie je použiteľné, pretože okrem navrhovateľa mala v rozhodnom období oprávnenie na kolektívnu správu v rovnakom odbore použitia predmetov ochrany aj iná firma - organizácia kolektívnej*

*správy S. Navrhovateľ v tomto prípade tvrdí, že mal oprávnenie na iný okruh záznamov ako táto organizácia, avšak z hľadiska oprávnenia Ministerstva kultúry SR, ktoré bolo udelené obidvom subjektom, ide o rovnaké oprávnenie, čiže nositelia práv mali možnosť výberu.*

*Druhým problémom je charakter oprávnenia, ktoré vyplýva pre navrhovateľa z rozhodnutia Ministerstva kultúry SR Č. 5/2004, teda, či samotné toto rozhodnutie oprávňuje navrhovateľa na výber alebo uplatňovanie primeranej odmeny za použitie ZOZ. V tejto problematike odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že toto samotné rozhodnutie samo o sebe nezakladá právo navrhovateľa na primeranú odmenu, a je k tomu potrebné preukázať aj konkrétne zmluvy s používateľmi ZOZ.*

*Tretím problémom je posúdenie, či predložené zmluvy navrhovateľom, ktoré sa týkajú správy práv autorov audiovizuálnych diel, súčasne zahrňajú aj práva výrobcov zvukovo-obrazových záznamov. V tejto časti sa odvolací súd taktiež stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že práva výrobcov zvukovo-obrazových záznamov nie sú totožné s právami autorov a iných nositeľov práv k audiovizuálnym dielam, pretože ide o samostatné majetkové práva upravené v rôznych častiach autorského zákona. Konkrétne definícia zvukovo-obrazového záznamu je uvedená v § 5 ods. 24 AZ a definícia audiovizuálnych diel je uvedená v ustanovení § 5 ods. 2 AZ, pričom ide o dve samostatné kategórie požievajúce príslušnú právnu ochranu vo vymedzenom rozsahu.*

*Štvrtým problémom je, či navrhovateľ dostatočne preukázal, aké ZOZ odporca v rozhodnom období použil a či predložené dôkazy sú postačujúce pre určenie výšky primeranej odmeny. Aj v tejto súvislosti súd prvého stupňa správne konštatoval, že predložené zmluvy sami o sebe neoprávňujú navrhovateľa na uplatňovanie práv voči výrobcovi ZOZ ako kolektívneho správcu. Ich predmetom sú audiovizuálne diela, a nie zvukovo - obrazové záznamy. Navrhovateľ nepreukázal, konkrétne ktoré ZOZ použil odporca káblovou retransmisiou, či ich právo trvalo v zmysle § 66 ods. 5 Autorského zákona v rozhodnom čase, čo má tiež rozhodujúci vplyv na to, či odmena patrila správcovi, alebo nie. V napadnutom rozsudku sa súd prvého stupňa zaoberal aj s dôkazom, na ktorý poukazoval navrhovateľ, zoznamom filmov na nosiči CD vysielaných v roku 2006. Súd prvého stupňa k tomuto dôkazu uviedol, že samotný CD nosič bez náležitej autorizácie by nemohol byť dostatočným podkladom pre určenie primeranej odmeny ani za rok 2006, s čím sa stotožnil aj odvolací súd.*

*Aj doplnené dokazovanie v odvolacom konaní potvrdilo správnosť záverov súdu prvého stupňa. Najmä zo stanoviska S. (S.) zo dňa 26. 8. 2010 vyplynula existencia hromadných zmlúv medzi organizáciami kolektívnej správy (S., L., S. a O.) a združeniami káblových operátorov (A. a S.) o podmienkach používania predmetov chránených autorským zákonom, prostredníctvom káblovej retransmisie. Zmluvami boli vypořiadané všetky práva, ktoré organizácie kolektívnej správy spravovali, vrátane ZOZ (organizácia kolektívnej správy S.). Keďže všetky boli zastúpené S., používateľ (káblový operátor) za retransmisiu všetkých predmetov ochrany platil jednu platbu na účet S. Kábloví operátori združení v A. mali dohodnutú v rokoch 2005 a 2006 spoločnú odmenu vo výške 6,63 Sk na jednu prípojku za jeden mesiac, z ktorej na ZOZ pripadalo 10 % S. potvrdil, že všetci členovia A. (teda aj odporca) majú vypořiadané práva ku všetkým dielam, vrátane ZOZ, za obdobie od 1. 1. 2002 do 31. 12. 2006. Zo stanoviska autorskej spoločnosti L. z 30. 8. 2010 ďalej vyplynulo, že členovia A. (A.) majú prostredníctvom tejto autorskej spoločnosti vypořiadané práva k všetkým audiovizuálnym dielam a ostatným dielam použitým v audiovizuálnych dielach až do konca roku 2006, s výnimkou hudobných diel vypořiadaných, prostredníctvom S. vrátane odmien pre zahraničných autorov, pri osobitnom režime pre amerických autorov, režisérov a producentov audiovizuálnych diel. Preskúmaním obsahu zmluvy medzi navrhovateľom a spoločnosťou A., odvolací súd dospel k záveru, že zmluva neoprávňuje navrhovateľa na zastupovanie práv výrobcov ZOZ, pričom podstatná je aj skutočnosť, že v žalovanom období zahraniční výrobcovia neboli na území SR chránení zákonom.*

*Vzhľadom na to, že navrhovateľ v spore nepreukázal svoj nárok na primeranú odmenu za používanie zvukovo-obrazových záznamov voči odporcovi v uplatnenej výške, súd prvého stupňa správne rozhodol, keď návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.*

*Pokiaľ ide o napadnuté opravné uznesenie o oprave pojmu „výrobcovia audiovizuálneho diela „na správny pojem „autori a iní nositelia práv k audiovizuálnym dielam“ v odôvodnení napadnutého, rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že opravným uznesením súd prvého stupňa opravil určitý odborný výraz, keď v rozsudku výraz výrobca (výrobcovia) audiovizuálnych diel nahradil výrazom autor (autori) a iní nositelia práv k audiovizuálnym dielam. Pre navrhovateľa mal význam hlavne výraz výrobcovia zvukovo-obrazových záznamov, z ktorého titulu si uplatňoval svoje nároky. Podľa názoru*

*odvolacieho súdu upresnením technického názvu tak, ako to vyplýva z autorského zákona, žiadnym spôsobom nemohlo dôjsť k zmene záverov, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal vo výroku rozsudku a preto sú splnené aj podmienky na potvrdenie napadnutého uznesenia. V danom prípade išlo len o zámenu presného odborného názvu tak, ako to vyplýva z Autorského zákona.*

*Odvolačí súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.*

*Pokiaľ súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol tak, že priznal odporcovi náhradu trov konania vo výške 100 % jemu vzniknutých trov s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, v takom prípade odvolací súd nerozhoduje samostatne len o trovách odvolacieho konania, ale súd prvého stupňa rozhodne komplexne o trovách prvostupňového aj odvolacieho konania v samostatnom rozhodnutí podľa § 224 ods. 4 O. s. p.*

*Navrhovateľ v odvolaní ďalej žiadal, aby odvolací súd v prípade, ak potvrdí napadnutý rozsudok, pripustil vo veci podanie dovolania, pretože ide o otázku zásadného právneho významu spočívajúcu v tom, že otázku majetkových práv výrobcov zvukovo-obrazových záznamov na primeranú odmenu a s tým súvisiacich povinností prevádzkovateľov retransmisie ešte neposudzoval Najvyšší súd SR. Odvolací súd je toho názoru, že v predmetnej veci dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena, keď navrhovateľ nepredložil dôkazy o jeho práve uplatnenom podanou žalobou, a nepreukázal v spore svoju aktívnu legitimáciu. Odporca nekonkretizoval otázku, ktorá by v súvislosti s predmetom sporu mala byť vyriešená v dovolacom konaní a samotná dôkazná núdza účastníka sporu nie je relevantným dôvodom, ktorý by mal byť riešený prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku. Odvolací súd preto dovolanie vo veci nepripustil.»*

15. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje,

nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 12 Co 170/2009, 12 Co 171/2009 z 9. novembra 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

## II. B

### **K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu**

19. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie *základného práva „vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru...“* už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu. Tvrdil, že *„Sťažovateľ ak zástupca výrobcov ZOZ v dôsledku rozhodnutia krajského súdu... nemôže realizovať svoje majetkové právo“* (pozri bod 5).

20. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a tiež aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

21. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažovateľovu sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011